Redacțiunea, Administrațiunea și Tipografia:
BRAȘOVŬ, piața mare Nr. 22.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ, Manuscripte nu se retrimitŭ!

Birourile de anunciurĭ:
Brașovŭ, piața mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în Viena: *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Prețulŭ insertiunilorŭ: o seriă garmondŭ pe o colónă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă și învoiélă.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta“ iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România și străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe șése lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru și din afară și la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Brașovŭ:
la administrațiune, piața mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe șése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe șése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ și insertiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 19. Brașovŭ, Mercurĭ, 27 Ianuarie (8 Februarie) 1888.

Jubileulŭ de 50 de anĭ alŭ „GAZETEI TRANSILVANIEI“.

Neposŭ, 18 Ianuarie 1888.

Deși mai târḑiu, totușĭ și eu cu ocasiunea jubileului de 50 anĭ a celei mai bĕtrâne și mai de valóre foi, a sentinelei românismului, a mamei „Gazeta Transilvaniei“, nu potŭ sĕ nu-i adresezŭ sincerile mele felicitărĭ și urărĭ. Intru mulțĭ, mulțĭ, mulțĭ anĭ!! Și cu ajutorulŭ Proniei divine vomŭ ajunge sublimulŭ scop pentru multŭ scumpa și cercata nóstră națiune românéscă!

Ér D-Vóstre, stimate Domnule Redactorŭ, vĕ mai adaugŭ proverbiulŭ latinŭ: *„Bonus dux, bonum reddit comitem.“*

Andronŭ Petri, înv. popor.

Brașovŭ, 25 Ianuarie 1888.

Astăḑĭ cunóscemŭ și cuprinsulŭ discursului principelui Bismark, care a fostŭ așteptatŭ cu atâta nerăbdare, mai alesŭ în Francia.

Francesii par'că au avutŭ presĕmțulŭ, că enunciațiunile cancelarului germanŭ vorŭ fi îndreptate mai multŭ la adresa lorŭ, decâtŭ a Rușilorŭ.

Bismark nu acusă pe Rusia, ba încă pare a voi sĕ escuse înarmările ei ḑicêndŭ, că cabinetulŭ rusescŭ are intențiunea de a da mai multă greutate vocei rusescĭ, răḑimêndu-se pe o armată pregătită de rĕsboiu.

Bismark acusă mai multŭ pe Francia pentru „înclinările ei rĕsboinice,“ carĭ facŭ ca ea sĕ fiă aliata Rusiei, îndată ce acésta și-ar pune în mișcare sotniele de cazacĭ.

Fórte caracteristicŭ este acelŭ pasagiu din vorbirea cancelarului germanŭ, unde ḑice, că unŭ rĕsboiu cu Francia încă nu condiționéză unŭ rĕsboiu cu Rusia, dér décă Rusia ar începe ostilitățile, atuncĭ va fi neevitabilŭ rĕsboiulŭ cu Francia, care în casulŭ acela nu se va puté reține de a nu intra în acțiune.

Cu alte cuvinte, Germania se teme de o cooperațiune directă séu indirectă a Franciei cu Rusia și de aceea a încheiatŭ alianța cu Austro-Ungaria, ca sĕ pótă preveni acestŭ periculŭ.

„Voimŭ sĕ trăimŭ în pace cu Rusia, ḑise Bismarck, voimŭ sĕ păstrămŭ vechile raporturĭ către acestŭ imperiu, dér nu voimŭ sĕ tragemŭ de mânecă pe nimenĭ; amŭ încheiatŭ alianța ca sĕ nu fimŭ necondiționatŭ dependențĭ de Rusia.

Care va sĕ ḑică, Germaniei, care stă față în față cu Francia armată până'n dințĭ, i-arŭ fi fostŭ legate mânile și ar fi trebuitŭ sĕ facă în tóte pe voia Rusiei, décă nu era în stare a-i opune alianța cu Austro-Ungaria séu chiar tripla alianță.

Despre aceea, că are dorința de a trăi în pace și cu Francia, Bismark n'a ḑisŭ nicĭ unŭ cuvêntŭ. A accentuatŭ numai că deocamdată orisontulŭ dinspre Francia nu este încărcatŭ cu norĭ amenințătorĭ. De altă parte însĕ cancelarulŭ dă se cunóscă guvernului rusescŭ, că ar puté sĕ devină érășĭ celŭ mai bunŭ amicŭ alŭ împĕrățiilorŭ aliate, décă ar lăsa pe Francia în sórtea ei. Acesta este înțelesulŭ, ce trebue sĕ-lŭ dămŭ cuvintelorŭ după carĭ „Germania ar puté purta rĕsboiu cu Francia, fără ca acesta sĕ condiționeze și unŭ rĕsboiu cu Rusia.“

Nu numai odată a declaratŭ primulŭ ministru alŭ împĕratului Wilhelm, că sórtea Bulgariei și a peninsulei balcanice nu intereséză pe Germania. Cu alte cuvinte: véḑă-șĭ Rusia de trebile ei în Orientŭ și lase-ne pe noi Germanii sĕ ne răfuimŭ noi singurĭ socotéla cu Francia!

Acesta este firulŭ roșu ce légă ideile celei mai nouĕ enunciațiunĭ a principelui Bismark.

Vorbirea cancelarului germanŭ în întregulŭ ei apare ca o ultimă încercare de a împedeca o alianță între Rusia și Francia. Publicarea tractatului de alianță germano-austriacŭ, ḑise Bismark, nu este a se privi ca unŭ ultimatŭ, ci este numai constatarea firmei hotărîrĭ a puterilorŭ aliate de a stărui în comunŭ pentru susținerea păcii.

„Germanii nu se temŭ pe lumea acésta de nimenĭ altulŭ, decâtŭ de Dumneḑeu!“ exclamă Bismark. Incepețĭ rĕsboiulŭ décă vĕ dă mâna, ḑice puterniculŭ cancelarŭ către vecinii sĕi dela apusŭ și rĕsăritŭ, prevenindu-i că spadele lorŭ se vorŭ înfrânge în pepturile oțĕlite ale patrioțilorŭ germanĭ, ale demnilorŭ urmașĭ ai luptătorilorŭ dela 1813.

Mândre și pline de consciință de sine sunt aceste cuvinte. Dér de ce au fostŭ pronunțate tocmai acuma?

De sigurŭ că numai motive fórte grave au îndemnatŭ pe principele Bismark de a face acéstă ultimă încercare pentru a preveni marele conflictŭ amenințătorŭ.

Reuși-va óre încercarea séu nu? Acésta este marea întrebare a momentului.

Câteva foi rusescĭ asigură din nou, în fața publicării tractatului de alianță germano-austriacŭ, că Rusia nu voiesce sĕ atace pe nimenĭ și ḑicŭ, că décă Germania stăruiesce pe lângă aceea, că scopulŭ publicării a fostŭ numai de a arăta lumei, că puterile aliate sunt pĕtrunse de intențiunile cele mai leale pentru susținerea păcii, atuncĭ Rusiei nu-i remâne alta, decâtŭ sĕ aștepte dovedĭ faptice pentru acésta.

Din Francia însĕ rĕsună altă voce. Rĕsună o voce de bucuriă, că acum nimicŭ nu mai împiedecă o alianță strînsă între Rusia și Francia și că *prăpastia* dintre Germania și Francia s'a măritŭ numai prin publicarea tractatului de alianță germano-austriacŭ.

Și aicĭ e adevĕrata cangrenă, de care sufere aḑĭ continentulŭ europénŭ. Aicĭ e cheia tuturorŭ neajunsurilorŭ causate prin necontenitele înarmărĭ. Este periculósa rivalitate dintre Germania și Francia. Este Art. III alŭ tractatului de alianță, care prevede o acțiune comună a armatelorŭ ambelorŭ împĕrății aliate, în casulŭ unei cooperațiunĭ active franceso-rusescĭ, séu și numai în casulŭ, când Rusia ar „amenința“ cu „mĕsurĭ militare“, pe celŭ atacatŭ din partea Franciei, care póte fi numai Germania.

Décă „mĕsurile militare“ suntŭ de ajunsŭ spre a nasce *casus belli*, atuncĭ ne putemŭ aștepta în curêndŭ, în sensulŭ vorbirei cancelarului germanŭ, la unŭ rĕsboiu próspĕtŭ germano-frances, Austro-Ungaria avêndŭ misiunea de a ține în locŭ pe Rusia și a împiedeca décă se póte unŭ rĕsboiu cu Rusia purtatŭ în acelașĭ timpŭ.

Bismark își pune speranța numai în Dumneḑeu și în forțele Germaniei. Dér vechiulŭ proverbŭ ḑice: omulŭ își propune și Dumneḑeu dispune!

Grecĭ și Românĭ.

Sub acestŭ titlu cetimŭ în „Revue de l'Orient“, ce apare în Budapesta, dela 8 și 15 Ianuarie 1888:

Corespondentulŭ nostru din Monastir (Bitolia) ne trimite în privința Cuțo-Valahilorŭ o nouă scrisóre. De astădată dênsulŭ se abstine de orĭce polemică și se mărginesce sĕ numere fapte a cărora esactitate se póte contesta, (?) dér cărora totușĭ nu li se póte tăgădui însemnătatea.

Cu tóte acestea, spre a evita chiar aparența de părtinire, punemŭ față cu dênsa o părere grecéscă, resumatulŭ unui studiu, care a fostŭ publicatŭ în „Neologos“ (ḑiarŭ grecescŭ din Constantinopole), ca rĕspunsŭ la articolele publicate mai nainte de ḑiarele „La Turquie“ și de „Revue de l'Orient“.

Publicămŭ în primulŭ locŭ opiniunea fórte curiósă a redactorului ḑiarului „Neologos“:

„Nicĭ o relațiune nu esistă între Albanezĭ și Cuțo-Valahĭ și tinerele națiunĭ de pe amêndouĕ laturile Dunărei.

„Inaintea chiar a ființei acestorŭ din urmă, cei dintêiu împreună cu frații lorŭ Grecĭ apărau încă de multŭ timpŭ patria lorŭ comună: Macedonia, mai cu sémă contra invasiilorŭ Cumano-Bulgarilorŭ, ai cărora descendențĭ direcțĭ suntŭ astăḑĭ Românii, după amestecarea lorŭ cu Dacii, cu Romanii, cu Goții, cu Hunii, Avarii, Bulgarii, Ungurii, Grecii etc.

„Albanesii suntŭ fără îndoiélă împreună cu Grecii o ramură a aceluiașŭ trunchiu, adecă alŭ trunchiului greco-pelasgicŭ; câtŭ despre Valahĭ séu Greco-Valahĭ, aceștia suntŭ fórte depărtațĭ de națiunile de peste Dunăre, care forméză rassa română, și Bizantinii suntŭ cei dintêiu carĭ în alŭ IV secolŭ au întrebuințatŭ numele: *Valahĭ*.

„Valahii n'au nimicŭ comunŭ cu Slavii și cu Daco-Românii; ei nu suntŭ decâtŭ nisce nomaḑĭ — vagabonzĭ — și se deosebescŭ prin viéța lorŭ de păstorĭ de rassa română, rassă curatŭ agricultóre.

Greco-Valahii se tragŭ din împreunarea rassei grecescĭ cu rassa gotică, ceea ce se probéză cu limba lorŭ și prin alte mărturii. Numele: *Valahŭ* se da, după Nilios, popórelorŭ care locuiau în sate în Tracia, în Macedonia și în Epiro-Thesalia, de către Bizantinii din timpulŭ împĕratului Theodosie, adecă din timpulŭ stabilirei în acele țĕrĭ a Goțilorŭ, carĭ prin aliențele lorŭ cu Grecii și cu Romanii din Bizanția, îmbrățișândŭ religiunea și însușindu-șĭ limba și moravurile țĕrei, au fostŭ numițĭ Gotogrecĭ, după cum astăḑĭ suntŭ numițĭ *Greco-Valahĭ*.

„Este invederatŭ că cuvêntulŭ: *Valahŭ* nu se derivéză din *Velch*, nume, pe care rassele germane îlŭ dau locuitorilorŭ imperiului romanŭ, după cum istoricii românĭ și româno-filĭ l'au constatatŭ de curêndŭ, ci dela numele *Vlach*, care era unulŭ dintre căpitanii Goțilorŭ, și din *Vlacherna*, unŭ nobilŭ Gotŭ, alŭ cărui nume a lăsatŭ urme visibile la Constantinopole.

„Câtŭ despre limba Gotogrecilorŭ, ea se deosebesce de limba română și *sémănă*, după Cananus Lascares, *cu acea a poporului germanŭ, care locuesce pe marginele Mărei Nordului*, deși Thunmann după cercetările sale sciințifice, a constatatŭ, că în limba greco-valahă jumĕtate din rădĕcinĭ suntŭ latine și cealaltă jumĕtate se compune din rădăcinĭ grecescĭ, gotice și dintr'acelea alŭ unei limbe fórte analógă cu limba albaneză din ḑilele nóstre. Alțĭ glosologĭ dau idiomelorŭ de peste Dunăre numele de: Daco-latinŭ, pe când idiomului Greco-Valahŭ séu Goto-Grecŭ îĭ dau numele de Macedono-valahicŭ séu Traco-valahicŭ.

„Odinióră Greco-valahii séu Gotogrecii unițĭ de multŭ timpŭ cu Grecii proprii ḑișĭ și cu Greco-albanezii au contribuitŭ prin sacrificii comune la formarea rassei moderne, și se considerau ca descendenții Myrmidonilorŭ lui Ahile, ai lui Alexandru și ai lui Pirhus; ei combăteu pe *Cumano-Bulgarĭ, carĭ din Cumanĭ s'au prefăcutŭ acum de curêndŭ în Românĭ*.

Pe acele timpurĭ nu esistau Syllogurĭ séu comitete de propagandă; nicĭ chiar pe timpulŭ când cele trei ramure ale rassei grecescĭ din Macedonia sĕvêrșeau luptele lorŭ vestite de care este plină istoria modernă.

„Nu se aflau érășĭ Syllogurĭ atuncĭ când unitatea acestorŭ trei elemente se esprima prin organulŭ unei limbe comune, care a servitŭ fiilorŭ glorioșĭ ai Macedoniei și ai Epiro-Thesaliei sĕ-șĭ exprime sentimentele și cugetările lorŭ și sĕ laude pe D-ḑeu.

„Nu esistau Syllogurĭ în timpulŭ când din puținulŭ ce aveau, Macedonenii Epiroții și Thesalienii contribuiau la clădirea farelorŭ luminătóre ale elenismului modernŭ, adecă colegiele din o mulțime de orașe și mai cu sémă din Moscopole unde Greco-valahii au fundatŭ una dintre cele dintêiu imprimerii grecescĭ, — și, în fine, nu esistau Syllogurĭ carĭ sĕ ațițe pe marii patrioțĭ grecĭ, ale cărora sacrificii pentru înălțarea elenismului modernŭ în genere nu suntŭ contestate.

„Ore acestea nu suntŭ fapte făcute din causa comunitățeĭ de origine, de acțiune, de tradițiune, de dorințe de suferințe, de desvoltare mintală și morală, *în scopŭ de a dobêndi unitatea?*

„Astăḑĭ se caută însĕ prin broșurĭ sĕ se distrugă acéstă unitate, a lăsa sĕ se înțelégă că acéstă unitate este dăunătóre pentru interesele imperiului otomanŭ și se încércă a se câștiga contra ei opiniunea publică europénă.

„Din nefericire o asemĕnare de dialectŭ, o picătură de sânge şi nisce urme de origine comună îndepărtată, descoperită prin mijlóce amplificative, nu pot astădĭ sĕ dea nascere unorŭ naţiunĭ necunoscute. Décă ar fi astfelŭ, esistenţa naţională a mai multorŭ popóre din Europa ar fi de sigurŭ anulată.

„Nu trebue *popórele care constituescŭ unitatea naţională a Macedoniei* sĕ fiă chemate sĕ-şĭ nege naţionalitatea lorŭ istorică, care este aşa de veche, pentru ca sĕ ia alta nouă. Acéstă *unitate* formézā garanţia *Statului-quo* politicŭ actualŭ, *Statu-quo* aşa de eficace pentru consolidarea *fraternităţei ce esistă între Grecĭ şi Otomanĭ* şi care nu va putea fi schimbată pe câtŭ timpŭ popórele din Macedonia se vor întemeia pe dênsa.“

Terminândŭ, „Neologos“ dice, că nu crede în esistenţa a trei milióne Albanesĭ şi Românĭ, carĭ s'arŭ afla în miculŭ spaţiu cuprinsŭ între Muntenegru, Grecia şi Adriatica, mărginitŭ de o parte de vilaetulŭ Cossovo şi de alta de marea Egeă, şi provócă pe corespondenţiĭ noştri sĕ combată cu probă, décă potŭ, afirmaţiunile de mai susŭ.

(Va urma.)

SCIRILE DILEI.

Cetimŭ în „Preotulŭ Românŭ“ din Gherla următórele, sub titlulŭ *„Ajutoriu“*: „Poporulŭ românŭ gr. cat. din *Poiana Arieşului* (comună mestecată cu Maghiarĭ ev. ref.), în cea mai mare parte fórte lipsitŭ şi nĕcăjitŭ, căştigându-şĭ pânea de tóte dilele cu lucrulŭ pe la streinĭ, şĭ-a edificatŭ în anulŭ 1882 o scólă întru tóte corĕspundĕtóre cerinţelorŭ legei şi acum şĭ'a adunatŭ materialulŭ de lipsă pentru ca în loculŭ bisericei vechĭ de lemnŭ — în care, fiindŭ aprópe ruinată, i s'a înterdisŭ prin autorităţile civile ţinerea cultului divinŭ, — sĕ'şĭ didescă o biserică nouă din materialŭ solidŭ. Multele spese ce le-a avutŭ însĕ cu cumpĕrarea locului, în care şĭ'a diditŭ scóla, şi a aceluia în care vréu sĕ-şĭ didéscă noua biserică — ambele cumpĕrându-le dela streinĭ cu banĭ scumpĭ, — precum şi cu didirea şi adaptarea şcólei şi cu procurarea materialului de lipsă la noua biserică: i-au stors de tot, aşa că acum credincioşiĭ sunt siliţĭ a recurge la ajutorul confraţilorŭ de pretutindenea cu rugarea, ca sĕ binevoiéscă a-i ajuta întru îndeplinirea lucrului începutŭ, contribuindŭ care-şĭ după putere la acoperirea speselorŭ de didire a nouei bisericĭ, şi ei din parte'şĭ promitŭ, că la timpŭ potrivitŭ asemene vorŭ ajuta după putinţă pe alţĭ confraţĭ ai lorŭ la astfelŭ de casurĭ. Contribuirile binevoitóre sĕ se trimită la Redacţiunea acestei foi, („Preotulŭ Românŭ“ în Gherla) care le va chita publice şi le va înainta la loculŭ destinaţiunei lorŭ“.

E de doritŭ ca acestŭ strigătŭ după ajutorŭ sĕ nu rĕsune în pustiă.

***

Alegerile de deputaţĭ pentru camera română s'au începutŭ Sâmbătă cu colegiulŭ I. Din 64 deputaţĭ aleşĭ, 46 suntŭ ai partidei guvernului, ér 19 suntŭ ai oposiţiunei. In 8 locurĭ suntŭ balotage.

***

Ni se scrie din *Zĕrnescĭ*, că acolo a fostŭ Sâmbătă, în 23 Ianuarie v., pe la 10 óre séra unŭ *incendiu*, care a prefăcutŭ în cenuşe şura şi şopulŭ unui locuitorŭ. Dauna este de peste 1000 fl. carĭ au fostŭ asiguraţĭ, o impresiune bună a făcutŭ asupra dăunatului, asupra celorŭ ameninţaţĭ de acelŭ incendiu, precum şi asupra tuturorŭ locuitorilorŭ, sosirea neaşteptată a pompierilorŭ, carĭ la primulŭ avisŭ au alergatŭ cu tóte aparatele la loculŭ incendiului şi carĭ, deşi numai lucrătorĭ din fabrica d-lui Martin Kopony, proprietarulŭ acelei fabricĭ, cu multă iuţélă şi desteritate au putută în scurtŭ timpŭ a localisa şi a stinge de totŭ incendiulŭ, ce uşorŭ ar fi putută lua dimensiunĭ mai marĭ. Locuitorii din Zĕrnescĭ aducŭ şi pe acéstă cale atâtŭ d-lui Kopony, câtŭ şi bravilorŭ sĕi pompierĭ mulţămită publică.

***

Visitarea administrativă a căii ferate sĕcuiescĭ *Oderheiu sĕcuiescŭ — Ciucŭ-Sereda* s'a făcutŭ. In curêndŭ va fi predată comunicaţiunei linia.

***

Constatându-se necesitatea d'a se modifica traseulŭ (linia) căii ferate vicinale *Mureşŭ-Ludoşŭ-Bistriţa*, ministrulŭ de comunicaţiune a ordonatŭ o ulterióră visitare a liniei pe diua de 12 Martie.

***

Se scie că ministrulŭ Tisza ţinuse la anulŭ nou o cuvêntare în care 'şĭ-a esprimatŭ speranţa că se va susţiné pacea. Acéstă vorbire s'a telegrafiatŭ la Viena şi la Berlinŭ în înţelesulŭ, că Tisza *nu speră* că se va susţiné pacea. Urmarea a fostŭ că s'a produsŭ o mare nelinişte în tóte cercurile politice şi mai cu sémă la bursele din Berlinŭ şi Viena. In contra funcţionarilorŭ dela oficiulŭ telegraficŭ din Pesta s'a pornitŭ *cercetare disciplinară* şi în dilele acestea s'a făcutŭ judecata.

Cercetarea se estinse asupra a 3 funcţionarĭ şi anume: asupra aceluia care a primitŭ telegrama destinată pentru biroulŭ de corespondenţe din Viena, mai departe asupra aceluia, care a trimis'o prin aparatulŭ Hughes şi asupra funcţionarului superiorŭ, care conduce oficiulŭ. Intenţiune rĕutăciósă nu s'a constatatŭ din care causă lucrulŭ s'a încheiatŭ cu procedura disciplinară. Judecata e fórte aspră. Funcţionarulŭ care a telegrafatŭ vorbirea ministrului-preşedinte pe aparatulŭ Hughes a fostŭ degradatŭ din classa a decea de rangŭ în classa a unsprĕdecea, şi i s'a redusŭ leafa dela 1000 fl. la 800 fl., fiindŭ şi transferatŭ într'o staţiune mai mică, într'unŭ postŭ subordinatŭ. Funcţionarulŭ superiorŭ care în diua de anulŭ nou a avutŭ serviciulŭ, a fostŭ eschisŭ pe 3 anĭ dela înaintare afară de aceea transferatŭ pe spesele sale într'altă staţiune. Funcţionarulŭ care a primitŭ depeşa a fostŭ declaratŭ nevinovatŭ.

***

In *Chezdi-Oşorheiu* a fulgeratŭ şi a tunatŭ în diua de 19 (31) Ianuarie. A doua di a ploatŭ o plóiă désă.

***

La inspectoratulŭ de dare de aci s'a sĕvêrşitŭ la 4 Februarie n. unŭ actŭ sĕrbătorescŭ: servitorulŭ pensionatŭ alŭ acelui oficiu, Eduard Rigetti, după unŭ serviciu de 42 de anĭ, a fostŭ decoratŭ de Maiestatea Sa cu medalia „Crucea de argintŭ pentru meritŭ“. D-lŭ inspectorŭ r. de dare Stefanŭ Gencsy, ca representantŭ alŭ d-lui comite supremŭ conte Andrei Bethlen, în presenţa unei adunărĭ numeróse şi cu o vorbire corĕspundĕtóre a atêrnatŭ medalia, între urărĭ de „sĕ trăiéscă Maiestatea Sa“, pe peptulŭ lui Rigetti, felicitându-lŭ.

***

In *Angheluşŭ*, comit. Trei-scaune, s'a împuşcatŭ la 2 Februarie n. fata de 20 de anĭ a unui proprietarŭ, numită Margita Tamasi. Causa sinuciderii nu se spune.

***

In comitatulŭ *Sibiiului* suntŭ de ocupat mai multe *locurĭ de îngrijitorĭ* ai căilorŭ comitatense, şi anume Nr. 7 cu locuinţa în Recea, Nr. 21 cu locuinţa în Şura mică, Nr. 40 cu locuinţa în Tălmaciu, Nr 41 cu locuinţa în Sibiiu şi Nr. 54 cu locuinţa în Vurperŭ. Petenţiĭ sĕ-şĭ adreseze cererile până la 15 Februarie n. la măestrulŭ drumurilorŭ comitatului.

***

Acum câteva dile, unŭ Ţiganŭ ungurescŭ lăutarŭ, întorcêndu-se dela ţêră acasă la *Sepsi-St. Georgiu*, întêlni pe drum unŭ *lupŭ*, care se pregătea sĕ vină în neplăcută atingere cu elŭ. Boncza, aşa se numesce lăutarulŭ, care cântă cu cornulŭ, (trâmbiţa) în spaima sa veni la ideea, sĕ scótă sunete puternice din cornulŭ sĕu. Lupulŭ înmărmuri, începŭ a urla îngrozitorŭ şi însoţi, în órecare depărtare şi urlândŭ necontenitŭ, până înaintea oraşului pe bietulŭ lăutarŭ, care intră triumfătorŭ în oraşŭ suflândŭ în cornŭ.

Dărnicia regelui Românieĭ.

Cetimŭ în „Curierulŭ Financiarŭ“ dela 24 Ianuarie:

Décă generositatea este unul din atributele caracteristice ale M. S. Regelui Româniеi, modestia Sa întrece liberalitatea Sa până în punctulŭ d'a o ascunde în ochii lumii. Se scia într'adevĕrŭ, că Suveranulŭ nostru dotézā cu cheltuiala Sa multe comune rurale cu şcolĭ şi cu bisericĭ, că înaltele Sale bine-facerĭ oculte se întindŭ la multe vĕduve, la multe orfeline, la multă lume scăpătată, cu tóte acestea erau greu de grupatŭ tóte aceste bine-facerĭ la unŭ locŭ pentru a puté rĕspunde calumniilorŭ. Astădĭ printr'o indiscreţiune a prinţului Dimitrie Ghica, suntemŭ în posiţiune d'a da aci cifra cheltuielilorŭ M. S. Regelui Româniеi. Mulţămimŭ sincerŭ prinţului Dimitrie Ghica pentru indiscreţiunea sa şi considerămŭ ca o datoriă d'a o pune în reliefŭ, dorinţa nóstră fiindŭ a face o deplină lumină.

In 1887, a disŭ principele Dimitrie Ghica dela tribuna întrunirii electorale dela Atheneu (ţinută în dilele trecute), lista civilă a Regelui şi veniturile Domeniului Corónei au datŭ ca veniturĭ 1.985.185 fr. contra 2.087.895 francĭ cheltuelĭ.

In 1888, bugetulŭ cheltuelilorŭ întrece cu 239.350 fr. 60 banĭ pe acela alŭ veniturilorŭ. „Afirmŭ pe onórea mea, care 'mĭ-e scumpă mai multŭ decâtŭ tóte, esactitatea acestorŭ cifre“.

Astfelŭ dintr'unŭ bugetŭ mai micŭ de 2 milióne, Suveranulŭ prelevă 400.000 francĭ pentru acte de bine-facere, burse, pensiunĭ, şi sub-venţiunĭ acordate la şcolĭ séu la bisericĭ, plus 230.000 pentru Sinaia şi 180.000 francĭ pentru terminarea lucrărilorŭ castelului Peleşŭ.

Cuvêntulŭ Prinţului Ghica a făcutŭ pe poporulŭ românŭ sĕ afle, că Suveranulŭ nostru dă cu amêndouĕ mânile şi cu o deosebită bunăvoinţă.

Scirĭ poliţienescĭ.

Suma de 1500 fl. semnată, de proprietarii de prăvălii deschise, în favorulŭ cerşitorilorŭ de Sâmbătă nu s'a ajunsŭ prin incassarea terminată Vinerea trecută, ci acésta a ajunsŭ numai cifra de 1200 fl. Faptulŭ se esplică prin aceea, că mai mulţĭ neguţătorĭ au redusŭ la încassare sumele subscrise, alţii éră au refusatŭ plătirea sumelorŭ cu observarea laconică, că „n'au chibzuitŭ bine lucrulŭ.“

Spre a se evita neînţelegerĭ se aduce mai departe la cunoşcinţă, că colectele făcute pentru scopurĭ culturale şi humanitare, pentru bisericĭ şi confesiunĭ şi în favorulŭ celorŭ păgubiţĭ prin întêmplărĭ elementare, se sustragŭ competinţei căpitănatului orăşănescŭ şi mĕsura

---

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS.“

(1)

Frântură de cuvêntare poporală.

Domnii dicŭ: ţĕranulŭ e talpa ţĕrei, şi eu dicŭ: femeia e talpa casei.

În adevĕrŭ, cui i-a datŭ Dumnedeu femeiă bună, acela are parte de mare norocŭ în lume, căcĭ peste casa lui pare-că sbóră îngerii: într'însa e pace, şi unde cauţĭ găsescĭ rênduială şi curăţiă; mâna femeiei le face tóte la timpŭ şi tóte le aşédă la loculŭ lorŭ: după acestea cunoscĭ ochiulŭ ei, inima ei, capulŭ ei.

Bărbatulŭ caută cu dragŭ la purtarea femeiei sale, inima îi ride de bucuriă şi dragostea lui cu anii nu scade, ci cresce; aşa unŭ bărbatŭ trăiesce îndoitŭ mai multŭ, pentru-că viéţa îi curge ca apa cea limpede, ce nu o tulbură nimică; elŭ nu scie de sfadă, nu de ură, nu de rĕutate, nu de pismă, nu de cuvinte próste: în sufletulŭ lui e pace şi pace, şi bine e şi în casa lui şi în familia lui.

Dérĕ pe de altă parte suntŭ ómenĭ, carĭ credŭ, că numai *avuţia* este noroculŭ omului. Decĭ când vine timpulŭ sĕ mérgă cu feciorii la peţitŭ, nu întrébă de câtŭ de avere, de fălcĭ de pămêntŭ, de numĕrŭ de vite şi de sume de banĭ.

Nu-i ce dice, fălcile de pămêntŭ, vitele şi banii suntŭ lucrurĭ bune, dérĕ numai pe lângă o inimă bună de femeiă; nu-sŭ însĕ de nicĭ unŭ folosŭ, décă aceea care le capĕtă şi le are e unŭ pĕcatŭ de femeiă, o făptură fără frica lui Dumnedeu şi fără ruşine, apoi rĕsfăţată, leneşă şi mârşavă. Şi câţĭ bărbaţĭ nu-sŭ în lume, că âmblândŭ după avere, şĭ-au luatŭ în casă o scorpiă orĭ o vacă bălţată şi ar fi bucuroşĭ sĕ scape de dînsa!

Aşa era odată unŭ omŭ tênĕrŭ şi avutŭ din moşĭ strămoşĭ; elŭ avea casă mare şi gospodăriă bună, ca cum nu era alta în satŭ; avea 50 de fălcĭ de locŭ, vite cornute, crescute de mâna lui, móră prisacă şi câte de tóte; la dênsulŭ erau totdeauna podurile pline şi sacii plinĭ.

I-a venitŭ timpulŭ şi lui sĕ se însóre; a umblatŭ aşa dérĕ în susŭ şi în josŭ, cum facŭ ómenii cei avuţĭ, până-ce a datŭ de o fată, rumenă, frumósă şi avută. Elŭ se fericia cu femeia lui şi se fudulia cu dênsa ca cu nu sciu ce. Şi ómenii încă nu-şĭ luau ochii de pe dênsa, când mergea Dumineca la sf. biserică, scii colea, bine îmbrăcată şi alesŭ de frumosŭ împodobită.

Dérĕ credeţĭ, că a ţinutŭ multŭ fericirea bărbatului şi mirarea ómenilorŭ? Nicĭdecum! Căcĭ îndată au băgatŭ ómenii de sémă, că între dênsa şi bărbatu-sĕu cuvêntŭ bunŭ nu-i, că în casa lorŭ de rĕulŭ ei „Dómne ajută“ nu-i. Ea nu scia cóce nicĭ măcar unŭ cuptorŭ de pâne şi pânea ei era aşa, că nime nu o putea lua în gură. Ea nu scia nicĭ la vatră şi bărbatu-sĕu trebuia sĕ-i ţină fată la fertŭ. Erau şi vacĭ de mulsŭ de ajunsŭ, dérĕ de fruptŭ nu se mai alegea nimica; era şi cânepă de ajunsŭ, dérĕ din anŭ în anŭ rĕmânea nelucrată. Ea nu scia nimica şi nu se apuca de nimica, pentru-că câtŭ a fostŭ acasă la mă-să, mă-sa tóte le făcea singură, éră pe dênsa o lăsa din uşorŭ, mai de alesŭ, ca sĕ cunóscă lumea, că-i fată de bogătaşŭ şi n'are nevoiă sĕ mai pună mâna pe lucru.

Dérĕ într'o diminéţă face bărbatusĕu la dênsa aşa: „Savetă, ean scólă-te, de caută unŭ picŭ pe afară şi derădică şi prin casă.“ Saveta însĕ nu mai era deprinsă sĕ se scóle diminéţa; de aceea nu rĕspunde nimica, decâtŭ se întórce pe ceea-laltă parte, de adórme şi dórme éră dusă.

Cine mulgea vacile şi cum le mulgea, ea nu-şĭ mai bătea capulŭ; de era stratŭ în grădină orĭ de nu era, ei îi era totŭ atâta. La femeile celelalte era în grădină ceapă, usturoiu, pĕtrînjei, sfecle, curechiu, pepenĭ şi câte de tóte; la dênsa în grădină însĕ numai ştirŭ, lobodă şi cucută. Unde ai fi pusŭ ochiulŭ în gospodăria ei, ai fi cunoscutŭ, că gospodina de casă nu-i de nimica, ba încă că-i şi murdară; căcĭ de ai fi căutatŭ la strachină, strachina era nespălată, de ai fi căutatŭ la doniţă, doniţa era nespălată, de ai fi căutatŭ la cofă, cofa era nespălată, ba ce, chiar verde de negrijită; éră cămaşa de pe dênsa era ca de pe cei-ce facŭ cărbunĭ orĭ umblă cu pĕcură.

Le dete Dumnedeu şi copii şi bietulŭ bărbatŭ se mângâia: „Lasă“, spunea elŭ, „Saveta acum îşĭ va mai lua de sémă şi se va apuca de gospodăritŭ, căcĭ Dumnedeu ne dă copii şi trebue sĕ grijimŭ de dênşii.“

Aşa! Cum nu! Copii bieţii umblau şi ei aşa de rufoşĭ, aşa de nespălaţĭ şi nepeptĕnaţĭ, de-i era omului greaţă sĕ se mai uite la dênşii.

La urma urmelorŭ bine-că fetişóra Savetei era totŭ rumenă şi netedă, dérĕ bărbatului dela unŭ timpŭ a prinsŭ a i se urĭ de dênsa. Elŭ totŭ-una umcla cu capulŭ în pămêntŭ şi nu mai grăia ni-

care opreşte cerşitulŭ se referă numai la aşa numiţii cerşitorĭ de Sâmbăta séu de pe uliţe.

Acei domnĭ proprietarĭ de prăvălii carĭ vréu sĕ plătéscă în fiecare săptĕmână sumele semnate, suntŭ rugaţĭ a le depune directŭ în puşculiţele de adunatŭ aflătóre la secţia centrală a poliţiei şi la secţiile din suburbii.

APELŬ!

Este unŭ adevĕrŭ recunoscutŭ de toţĭ, că unŭ poporŭ fără industriă şi comerciu desvoltatŭ nu este în stare a face paşĭ serioşĭ spre civilisaţiune.

Poporulŭ nostru convingêndu-se despre acestŭ adevĕrŭ, în periodulŭ scurtŭ dela deşteptarea sa a şi începutŭ a pune temeliile desvoltărei sale industriale şi comerciale.

Pentru a obţiné însĕ pe acestŭ terenŭ resultate satisfăcĕtóre, desvoltarea trebue sĕ fie progresivă şi omnilaterală.

Purceḑêndŭ dela acestŭ adevĕrŭ stabilite de sciinţa economică-naţională şi convingêndu-ne după o seriósă cumpănire a împrejurărilorŭ locale, că aicĭ în Orăştie esistă condiţiile necesare pentru întemeerea industriei tipografice: noi subsemnaţii amŭ luatŭ asupra nóstră misiunea a înfiinţa în Orĕştie unŭ:

Institutŭ tipograficŭ

pe acţii, corĕspunḑĕtorŭ recerinţelorŭ de astăḑĭ.

Spre a realisa acestŭ scopŭ, Vĕ învitămŭ prin acésta a concurge şi D-Vóstrĕ cu subscripţiunĭ cât mai numĕróse la întemeerea acestei *societăţĭ pe acţii.*

Societatea se va înfiinţa pe timpŭ nedeterminatŭ, cu unŭ capitalŭ socialŭ de fl. 5000, care se va realisa prin emisiunea a 200 acţii de câte fl. 25.

La subscriere se vorŭ plăti 10%, adecă fl. 2·50 de acţiă şi 50 cr. tacsă de înscriere, ér restulŭ se va solvi succesive şi în modulŭ, ce-lŭ va statori direcţiunea institutului proiectatŭ.

Fundatorii nu-şĭ reservă nicĭ unŭ dreptŭ faţă cu institutulŭ, ce voiescŭ a-lŭ înfiinţa.

Subscrierile se facŭ la Domnii: Dr. *Ioanŭ Mihu*, advocatŭ, *Samuilŭ Popŭ*, advocatŭ, Dr. *Stefanŭ Erdelyi*, medicŭ, *Ioanŭ Mihaiu*, cassariu, *George Baciu*, comerciantŭ, *Aurelŭ P. Barcianu*, contabilŭ, toţĭ din Orăştia, *Laureanŭ Bercianu*, notarŭ în Romosŭ, *Petru Beleiu*, notarŭ în Căstău, *Dumitru Iosifŭ*, notarŭ în Beriu, *Avramŭ Mihailă*, preotŭ în Romoşelŭ, *Ioanŭ Boteanŭ*, preotŭ în Binţinţĭ, *Dumitru Iancu*, preotŭ în Turdaşŭ, *Teodorŭ Crişanŭ*, preotŭ în Cujirŭ, *George Lucaciu* notarŭ în Bobâlna şi *Simionŭ Filimonŭ*, preotŭ în Vărmaga, carĭ suntŭ autorisaţĭ sub rĕspunderea solidară a subsemnaţilorŭ a încassa rata primă de fl. 2·50 precum şi tacsa de înscriere de 50 cr.

Subscrierile se vorŭ încheia în *18 Februarie 1888 st. n.*

Orăştiĕ, în 1 Februarie 1888 st. n.

Dr. **Ioanŭ Mihu** m. p., Samuilŭ **Popŭ** m. p., Dr. Stefanŭ **Erdelyi** m. p., Ioanŭ **Mihaiu** m. p., George **Baciu** m. p., Aurelŭ P. **Barcianŭ** m. p., Nicolau **Popoviciu** m. p., Iustinŭ **Moldovanŭ** m. p., Ioanŭ **Lăzăroiu** m. p., Simeonŭ **Corvinŭ** m. p., Toma **Haneşiu** m. p., Georgiu **Joandrea** m. p.

mica, fără numai din când în când scotea câte unŭ suspin greu şi ḑicea: „Dómne, ce m'a găsitŭ“!

Oamenii sciau, ce durere are elŭ la inima luĭ; de aceea câte o-dată veniau de-i ḑiceau o sémă:

„Ei, lasă, Ionică, nu te da; mai bine haide sĕ mergemŭ la cea cârşmă şi sĕ tragemŭ câte unŭ paharŭ de cea putóre, ca sĕ mai uitămŭ de lumea asta.“

Şi cârşma nu era departe, căcĭ cârşmele rĕsarŭ prin satele nóstră, cum rĕsarŭ tómna cei bureţĭ prin pădure. Aşa aḑĭ, aşa mâne, ba dela o óră Ionică nu mai putea fără rachiu şi mai multŭ şedea în cârşmă decâtŭ a casă. Elŭ şedea în cârşmă, déră acasă i-se încuiba sĕrăcia. Şi adecăte ómenii gătiau de sĕmĕnatŭ, ĕră elŭ începea a ara; ómenii începeau a secera, elŭ nu era gata cu praşila: la dênsulŭ tóte nu mergeau în susŭ, ci repede în josŭ; numai copii din anŭ în anŭ i-se înmulţiau şi îlŭ împresurau totŭ mai tare.

Ei, déră de nĕcaḑŭ şi Saveta s'a datŭ la bĕutŭ şi cum? Au prinsŭ a veni la dênsa babele şi a-o pune la cale ḑicêndu-i:

„Bea Ionică, de ce sĕ nu béi şi tu, ca sĕ mai uiţĭ de cele nĕcaḑurĭ?“

Şi ea încetişorŭ cu încetişorulŭ s'a şi datŭ bine după învĕţătura lorŭ.

(Va urma)

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Vorbirea principelui Bismark.

Berlinŭ, 7 Februarie. *Din parlamentulŭ germanŭ:* La ordinea ḑilei e prima cetire a legei de împrumutŭ pentru armată. Principele **Bismark** ia cuvêntulŭ, pentru ca sĕ vorbéscă asupra *situaţiunei generale a Europei:*

Potŭ linişti opiniunea publică într'atâta, întru câtŭ *aspectele faţă cu Francia au devenitŭ mai pacifice.* Şi în privinţa *Rusiei* nu sunt aḑĭ de altă părere decâtŭ eram atuncĭ, când m'am esprimatŭ, că *n'am avé sĕ ne îngrijimŭ de nicĭ unŭ atacŭ din partea Rusiei.* Recunoscŭ că concentrarea trupelorŭ rusescĭ pare îngrijitóre, dér nu vĕdŭ nicĭ unŭ motivŭ şi nicĭ unŭ pretextŭ d'a se nasce unŭ rĕsboiu rusŭ orĭ europénŭ. **Chiar unŭ rĕsboiu cu Francia încă nu condiţionéză unŭ rĕsboiu cu Rusia, ci din contră, unŭ rĕsboiu cu Rusia condiţionéză unŭ rĕboiu cu Francia.**

Bismark crede, că cabinetulŭ rusescŭ intenţionéză ca, cu ocasiunea crisei europene celei mai de aprópe, sĕ dea espresiune şi sĕ accentueze cu putere vocea Rusiei orĭ sĕ facă mai cu efectŭ pretenţiunile sale diplomatice, fiind că în dosulŭ ei se află o armată pregătită de rĕsboiu....

Inclinările rĕsboinice ale Franciei şi ale Rusiei ne constrîngŭ a ne apĕra. Simţĕmintele amicale ale Rusiei pentru Germania s'au rĕcitŭ din causa alianţei nóstre cu Austro-Ungaria, pe care amŭ încheiat'o fiindŭ că altmintrelea *amŭ fi ajunsŭ a fi necondiţionatŭ dependenţĭ de Rusia.*

Publicarea tractatului de alianţă nu e unŭ *ultimatum*, nicĭ o ameninţare. Lumea trebue sĕ scie că noi ne întrepunemŭ pentru nisuinţele comune de a se susţiné pacea şi că Austro-Ungaria este aliatulŭ nostru naturalŭ în contra periculelorŭ ce ameninţă din partea Rusiei şi a Franciei.

Noi ne dămŭ tótă silinţa ca sĕ susţinemŭ vechile raporturĭ cu Rusia, **dér nu ne căciulimŭ nimĕnui.** *Noi Germanii ne tememŭ de Dumneḑeu şi de nimenea altulŭ în lumea asta.* Frica de Dumneḑeu ne face sĕ dorimŭ pacea. Celŭ ce însĕ, cu tóte acestea, va rupe pacea, va trebui sĕ se convingă, *că iubirea de patriă gata la luptă va aduna sub steagurĭ întréga poporaţiune a Prusiei ca şi în anulŭ 1813*, — iubirea de patriă, care a devenitŭ unŭ *bunŭ comunŭ alŭ întregei naţiunĭ germane*“. (Aplause sgomotóse şi prelungite).

Legea a fostŭ primită în prima şi a doua cetire. Impresiunea ce a făcut'o discursulŭ lui Bismark este, că acestŭ discursŭ e unŭ capŭ de operă diplomaticŭ estraordinarŭ. A atinsŭ plăcutŭ căldura cu care vorbitorulŭ a amintitŭ pe Austro-Ungaria şi tripla alianţă.

DIVERSE.

Rinoplastica. Acum câteva ḑile o femee care suferea de unŭ piciorŭ se duse la clinica din Viena. Observatorulŭ neesercitatŭ mai că n'ar fi observatŭ pe faţa femeei nimicŭ neobicĭnuitŭ, espertului chirurgului însĕ îi bătŭ la ochĭ, afară de nasulŭ celŭ latŭ şi turtitŭ, o scangă (cicatrice) pe fruntea femeei. Intrebând'o de causa acestei apariţiunĭ, declară femeea, că ea are sĕ mulţăméscă nasulŭ ei mânei dibace a lui Langenbeck, care înlocui înainte de asta cu 20 anĭ organulŭ ei, distrusŭ de nisce formaţiunĭ de umflăturĭ, printr'o operaţiune plastică din frunte; mai adause, că atuncea d-lŭ profesorŭ îi puse în perspectivă şi aceea, ca nasulŭ ei va fi atâtŭ de frumosŭ încâtŭ totŭ póte sĕ'şĭ mai capete unŭ bărbatŭ şi acum e măritată a doua óră. In legătură cu acestŭ frumosŭ succesŭ medicalŭ arĕtă profesorulŭ respectivŭ meritele nemuritóre ce şi-le-a câştigatŭ Langenbeck prin operaţiunile plastice, deórece elŭ este primulŭ care, după o metodă scienţifică, a înlocuitŭ defecte mai marĭ ale corpului omenescŭ prin părţĭ învecinate sănĕtóse. E dreptŭ că antecesorulŭ sĕu genialulŭ Dieffenbach a făcutŭ primulŭ începutŭ, cu „fabricaţiune de nasurĭ“, dér din causa technicei încă neperfecte nu obţinŭ decâtŭ numai nisce bucăţĭ de carne diforme, carĭ câte-odată aveau o asemĕnare atâtŭ de puţină cu unŭ nasŭ, încâtŭ neferiicţii purtătorĭ de astfelŭ de nasurĭ mai bucurosŭ s'arŭ fi scăpatŭ de ele. Langenbeck însĕ ajunse pe têrêmulŭ rinoplasticei la resultate atâtŭ de frumóse şi esteticŭ perfecte, încâtŭ se vorbea despre elŭ că se pricepe totŭ aşa de bine sĕ facă nasurĭ ca şi bunulŭ Dumneḑeu. Când se afla Langenbeck încă în Berlinŭ, veni la clinica lui o fată tînĕră, care printr'o bólă de osŭ îşĭ perduse nasulŭ. Deóre-ce i-se promise unŭ nasŭ nou, fata, care era cam vanitósă, se ocupa mereu cu dorinţa ca resultatulŭ operaţiunei sĕ fiă nu numai norocosŭ, ci şi frumosŭ. Ḑiua operaţiunii sosi, fata fŭ dusă cloroformată în camera de operaţiune. Langenbeck făcŭ prima tăietură pe frunte, când deodată se treḑi domnişóra din ameţéla sa şi strigă tare: „Dér, prea scumpule consilier intimŭ, sĕ fiă şi frumosŭ!

Naivitate. Octavianŭ mereu se ruga de tată-sĕu, sĕ-i dea lui frumosulŭ ceasornicŭ de aurŭ, ce-lŭ avea la buzunarŭ. „Lasă dragulŭ tatii până ce-i fi mare, că apoi ţi-lŭ voiu da!“. Odată Octavianŭ vĕrsase cafĕua la masă, făcêndŭ tătâneseu unŭ neplăcutŭ inconvenientŭ. „Nu ţi-e ruşine! — îlŭ mustră acesta — de acum eştĭ mare, bagă de sémă ce facĭ!“ — „Sunt mare tată? — întrebă Octavianŭ voiosŭ, — ei bine, atuncĭ sĕ-mĭ dai ciasornicŭlŭ“.

Luxulŭ împĕratului romanŭ Nero. Pe nicĭ unulŭ dintre domnitorii lumei nu ni-lŭ presintă istoria într'o formă aşa de escesivă, ca pe împĕratulŭ romanŭ Nero. Despre avere şi banĭ părerea lui era că ómenĭ străluciţĭ şi cu adevĕratŭ marĭ suntŭ numai aceia, carĭ sciu risipi şi cheltui cu amêndouĕ mânile. In privinţa acésta Suetoniu ne naréză despre elŭ lucrurĭ aprópe fabulóse: Nicĭ unŭ vestmêntŭ în viéţa lui nu l'a îmbrăcatŭ de douĕ orĭ. Pescuia cu reţea aurită împletită din fire de purpură şi carlatŭ. In călĕtoriă suita lui nicĭ-odată nu consta mai puţinŭ decâtŭ din o miiă de căruţe, care tóte erau trase de catârĭ cu potcóve de argintŭ. Sumele cele grandióse însĕ le-a înghiţitŭ mania lui de edificare. In forma cum nĭ-o descrie Suetoniu, locuinţa lui — aşa numită *„domus aureaˮ* — era o adevĕrată minune. Pentru a'ţĭ puté face o idee despre mărimea acestei case, ajunge a spune, că în ea încăpea comodŭ o statuă a lui Nero, ce avea o înălţime de 120 urme. Ce privesce spaţiositatea din'întru, cetitorulŭ îşĭ va puté face o ideiă mai clară, décă va sci, că în acéstă casă se afla unŭ lacŭ, încungiuratŭ jurŭ împrejurŭ cu edificii ca nisce cetăţui; mai erau representate în miniatură câmpii pline de sĕmĕnăturĭ, de vii, de păşiunĭ; ba chiar şi păduricĭ, alee, parcurĭ, cu o mulţime de totŭ felulŭ de animale de casă şi sĕlbatice. Şi cu tóte că acéstă casă avea o mărime aşa de fabulósă, pretutindenea era îmbrăcată în aurŭ. Aurulŭ era încă ceva ordinarŭ în *„domus aureaˮ*, căcĭ mărgăritarele şi petrile cele scumpe cu carĭ erau împodobiţĭ păreţii acestei case erau multŭ mai scumpe decâtŭ aurulŭ. Salónele de mâncare erau deosebitŭ luxóse; cinatórele aveau tavanurĭ (plafonurĭ) îmbrăcate cu table de osŭ de elefantŭ, faţă de carĭ aurulŭ mai nu făcea parale. Aceste tavanurĭ scumpe erau mobile şi provĕḑute cu ţevĭ pentru a împrăştia florĭ şi a vĕrsa parfumurĭ scumpe peste óspeţĭ. Tavanulŭ salei principale de mâncare avea o formă rotundă, care ca şi unŭ orologiu se învêrtea ḑiua şi nóptea, aducêndŭ óspeţilorŭ plăcerĭ totŭ mai variate. Despre celelalte odóre şi decoraţii scumpe rĕmâne fantasiei fiăcăruia ca sĕ şi-le închipuéscă, căcĭ condeiulŭ unui omŭ s'ar păré că nicĭ nu este în stare a puté descrie în de ajunsŭ pompa şi strălucirea cea mare a acestei case.

Numerile lozurilorŭ comunei Bucurescĭ eşite la sorţĭ la tragerea care a avutŭ locŭ la Gotha în ḑiua de 20 Ianuarie (1 Februarie st. n.):

3, 48, 95, 147, 157, 301, 311, 314, 325. 347, 386, 409, 463, 472, 479, 507, 579, 582, 641, 647, 716, 774, 910, 951, 980, 1013, 1071, 1110, 1142, 1247, 1280, 1336, 1365, 1367, 1399, 1501, 1586, 1666, 1714, 1902, 1947, 2117, 2134, 2170, 2609, 2615, 2753, 2760, 2844, 2899, 2951, 3426, 3518, 3529, 3537, 3542, 3612, 3706, 3785, 3862, 3888, 3916, 3929, 3998, 4024, 4052, 4062, 4200, 4336, 4349, 4385, 4386, 4388, 4474, 4515, 4564, 4802, 4816, 4847, 4874, 4997, 5009, 5113, 5612, 5661, 5695, 5724, 5790, 5810, 5861, 6087, 6102, 6112, 6163, 6240, 6439, 6475, 6515, 6635, 6688, 6785, 6854, 6858, 6877, 6888, 6950, 6978, 7032, 7066, 7165, 7170, 7178, 7311, 7387.

Licitaţiune judecătorésca de imobile.

La 16 Feŭruarie n. 1888 órele 9 a. m. se vorŭ licita în casă comunală din Helchiu imobilele lui Friederic Müllbăcher şi consoţii cu preţulŭ de strigare 212 fl. Licitaţia se va face prin trimisulŭ tribunalului Borsos Zsigmond, ca esecutorŭ judecătorescŭ.

Totŭ în 16 Febr. 1888 la 9 óre a. m. se va licita în localităţile registrului cărţilorŭ funduare a tribunalului r. din Braşovŭ şi realitatea lui Nicolae Kakes cu preţulŭ de strigare de 450 fl. v. a. Licitaţia se va face prin notarulŭ regescŭ Petru Nemeşŭ, ca trimisŭ judecătorescŭ.

La 17 Februarie n. 1888, órele 9 a. m., se vorŭ licita în casa comunală din Cernatŭ imobilele lui Ioanŭ Vineşiu cu preţulŭ de strigare de 185 fl. 50 cr. Licitaţia se va face prin judecătoria r. de cercŭ din Satulungŭ.

La 20 Februarie n. 1888, órele 9 a. m., se vorŭ licita în casele comunale din Tĕrlungenĭ imobilele vĕduvei Pajor Samu, cu preţulŭ de strigare de 92 fl. Licitaţia se va face prin judecătoria r. de cercŭ din Satulungŭ.

Cursulŭ pieţei Braşovŭ

din 7 Februarie st. n. 1888.

Bancnote românescĭ	Cump.	8.45	Vênd.	8.47
Argintŭ românescŭ	„	8.42	„	8.43
Napoleon-d'orĭ	„	10.02	„	10.05
Lire turcescĭ	„	11.32	„	11.37
Imperialĭ	„	10.32	„	10.37
Galbinĭ	„	5.88	„	5.92
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	101.—	„	102.—
„ „ „ 5%	„	98.—	„	99.—
Ruble Rusescĭ	„	109.—	„	110.—
Discontulŭ	$6^1/_2$—8% pe anŭ			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 6 Februarie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 5%	96.10
Renta de hârtiă 5%	82.15
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare	147.75
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune)	94.20
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune)	
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune)	108.—
Bonurĭ rurale ungare	103.75
Bonurĭ cu clasa de sortare	103.75
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timişŭ	102.50
Bonurĭ cu cl. de sortare	102.50
Bouurĭ rurale Transilvane	103.50
Bonurĭ croato-slavone	103.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	—.—
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	117.75
Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	122.—
Renta de hărtiă austriacă	77.05
Renta de argintŭ austriacŭ	78.35
Renta de aurŭ austriacŭ	106.50
Losurĭ din 1860	131.25
Acţiunile băncei austro-ungare	868.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungur.	267.50
Acţiunile băncei de creditŭ austr.	266.—
Argintŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ	5.98
Napoleon-d'orĭ	10.05
Mărcĭ 100 împ. germane	$62.27^1/_2$
Londra 10 Livres sterlinge	127.—

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

Avisŭ d-lorŭ abonațĭ!

Rugăm pe d-nii abonațĭ ca la reînoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ și numerii de pe fășia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Administrațiunea „Gaz. Trans."

Nr. 51 ex 1888. 14,3—1

Edictŭ.

Demetriu Lateșiu, gr. cat. din *Gurghiu,* a intentatŭ procesŭ divorțialŭ contra muierei sale *Lința Popescu,* gr. cat. din *Cașva,* carea l'a părăsitŭ cu necredință. Insĕ ubicațiunea inctei nu e cunoscută, și așa acțiunea nu i s'a pututŭ intima.

Decĭ Lința Popescu prin acésta este provocată și citată, ca în terminŭ de unŭ anŭ și una ḑi dela prima publicare a edictului sĕ se presenteze înaintea forului matr. delegatŭ de I instanță alŭ Reghinului săsescŭ, alt-cum se va da cursŭ liberŭ procesului inteutatŭ și ința va fi suplinită prin curatorŭ ad actum.

Presidiulŭ forului matr. delegatŭ gr. cat. de I instanță alŭ Reghinului săsescŭ.

Reghinŭ, la 6 Febr. 1888.

Basiliu Rațiu,
protopopŭ gr. cat. și preș. forului.

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovŭ.